

ტატატატა

აღსასრული

„მთელი ჩვენი მუშაობის ცენტრალური პუნქტი უნდა იყოს უღმრთელი, სისტემატიური ბრძოლა ბოლშევიკების წინააღმდეგ... სასტიკი პასუხისმგებლობა უნდა მიეცეს გაუსწორებელი ბოლშევიკების“.
 (ამხ. ორჯინიჭიძის სიტყვიდან მე-15 პარტყრილობა ბაზე).

F-924

მართი ბიუროკრატი (მეორეს): ნუ ხარ მავთი გულუბრყვილო! ყოველთვის გაიხსოვს, მაგრამ რა დაგაკლებს?
 მმორა:—არა, ჩემო კარგო,—ტყუილი იმედი გაქვს; ხაქმე წაგებულია!

შეშა და სუსთაველი და გავლანბენი*

ეს წერილი დიდი ხანია დაწერილი მქონდა, მაგრამ არავისთვის არ გამოგზავნია დასაბუქდით და გამოისაქუე-წებლად.

წერილი დაწერილია გამასალში, სადაც ამჟამათაც ვიმყოფები.

პროვსტია ჩემი არის—მოლარეობა, ხელობა —ვა-ფლანგვა, რამაც თავი აქ ამომავლიყინა.

ღაბ, ეს წერილი დიდი ხანია დაწერილი მქონდა. ალბად ვერ კიდევ დიდხანს არ ეღიროსებოდა გამოქვეყნე-ბა, რომ კვირას მეგობარს ჩემთვის არ მოეცინა ძღვეთაჲ ერთად „ქართული მწერლობა“, № 10.

ამ ნომერში მე წაგიკითხე კ. კაპანელის წერილი: „ბაბირონი და ოქტომბრის რევოლუცია“.

პირველყოფილ ავტორს ძალიან უყვარს, რომ ბაბირო-ნის მიერ ასე წლის წინით თქმული, გზლა ასოვლდა.

ჩა თქვა უნდასიწყლიწიდი ვეარინი დიდი დროა,—მაგრამ ერთ საუკუნეს ბინიც არ აღუბატება, რა-ვინდ გრძობა წელიწადებისაგან შესდგებოდეს იგი.

რვა საუკუნის წინით (დაახლოებით რვათხ წელიწა-დი) შოთა რუსთაველმა თავის უკვდავ „მეფის ტყაოსან-ში“ იქონისწარმეტყველა და დაბასითა თანამედროვე გავლანბენა.

ბევრ გულუბრყვილოს ჩვენი გამოკვლევა ზისაქი-ლლად აქ ეყოფა, მაგრამ, თუ კი ბიჭია, დაარღვიოს ჩემი დებულებები.

დღეს რომ დაწესებულებებს მოლარეები ჰყავთ, ისე-თი მოლარე თინათისნაც ჰყოლია, რაცა სჩანს რუსთავე-ლის სატყუებიდან:

მოლარე იხილა, უბრატანა...

(გვილი 24. ფანოკიმა 1899 წ.)—

მოლარე შეკარებებს: „მოვიდა აწლად ვაგრა-ნაქრათლია“

(იქვე, იმავე გვერდზე)

მიშასადამე: ჩუენისთანა მოლარეები მაშინაც ყოფი-ლან. ეს კი იმის ნიშანეს, რომ გავლანბენა მაშინაც იქე-ბოდა (მა, როგორ შეიძლება—მოლარე იყოს და გავლან-ბენა კი არ ხდებოდეს?).

წინასიტყვაობის ერთ ალგას, რუსთაველი „შემდგეს მწიბო:

მიგზურსა თვალთ ხიტურფე მწარითებს, მართ დითა მწეობა,

სიბრძნე, სიმღირე, სიწმინე, სიყმე და მოვალეობა...

კარად დაუკვარდით ამ სიტყვებს და მეტად ერთა შოთგან: „სიბრძნე“

სიყვარულის ეს ელემენტარული მოთხოვნებილება რომ შეყვარებულმა შეასრულოს, ბუცილებით საჭიროა ფუ-ლი, ფული, და კიდევ ფული.

მეკეთათ: კაცი გამიფრთხილებული—ქალი უყვარს. ყოცო მაინცდამაინც ვერ არის თვალისაწირა, წამოსადეგი ბიროფინება. მის გულში რომ იწოდეს ქალის სიყვარულით, ეს საჭიეს ვერ უშველოს. საჭიროა ქალი დაიხილთოს და სიყვარული აუჩინას. მაგრამ ამას როგორ იხსნა, როცა ტანზე და ფეხზე ხეიოიანთ არ აცდია საჭიროა კოცერ-კარის კოსტუმი, ლაკის ტუფლები, ცილინდრა და სხვა სათუბი.

„მწიფურსა თვალთ ხიტურფე მწარითებს, მართ დითა მწეობა“). როცა ასე მშენებრთა გამოწყობი-ლი მწესავით წარსდგება ქალის წინაშე, ეს უყანასკრე-ლი მის ურჩადლებას მიაქცევს, მიიხილდება და... საქვე გინათობება.

არ კვირა მარტო ვაგინობა.

საჭიროა პატივისცემა. შეყვარებულ უნდა დაბატროის კაცებზეში, თეატრ-ბში და სხვა ასეთ გამართობ ადგილებში. არ უნდა სას-მური მითვის ფული (და ისიც სახანონი), როცა შეყე-რებულს თათსაზიანთ ანევენთ თავს, იგი უკლებლათ მე-გაყვარებს („...სიმდიდრე, სიუხვე...“).

და, თუ ასე არ მოეცემა, მაშინ მშვილობით სიყვარუ-ლი. შენი პატივისცემა შენს შეყვარებულს არ ესაჭიროე-ბა, არც არავერში გამოადგება,—მას ფული უნდა, ფუ-ლი, და კიდევ ფული.

ღაბ, რომ ეს ასეა, ამას დადატურებს რუსთავე-ლის შემდგეი სიტყვები:

ვინცა ეს სრულათ არა სჭირს, აკლია მიგზურთ წმინდა...
არა მარტო მშენებრი ქალი ვაიკაცებს აღამიანთ გულოს, არამედ უმწიცი.

სწიროა შემზენვეა სამსახურში, როცა გამე ვერდის მშენებრი მუშაქანეს, მაგრამ, ამავე დროს დამოკლებულ ქალსაც არ სჭიროთ თავის უყრადგობის ვარემ და სამსახურთან დათხოვნის მუქარის ქვეშ, მასთანაც იქერა ინტელექტ კავშირს.

საჭიროა პატივისცემა. შეყვარებულ უნდა დაბატროის კაცებზეში, თეატრ-ბში და სხვა ასეთ გამართობ ადგილებში. არ უნდა სას-მური მითვის ფული (და ისიც სახანონი), როცა შეყე-რებულს თათსაზიანთ ანევენთ თავს, იგი უკლებლათ მე-გაყვარებს („...სიმდიდრე, სიუხვე...“).

და, თუ ასე არ მოეცემა, მაშინ მშვილობით სიყვარუ-ლი. შენი პატივისცემა შენს შეყვარებულს არ ესაჭიროე-ბა, არც არავერში გამოადგება,—მას ფული უნდა, ფუ-ლი, და კიდევ ფული.

ღაბ, რომ ეს ასეა, ამას დადატურებს რუსთავე-ლის შემდგეი სიტყვები:

ვინცა ეს სრულათ არა სჭირს, აკლია მიგზურთ წმინდა...
არა მარტო მშენებრი ქალი ვაიკაცებს აღამიანთ გულოს, არამედ უმწიცი.

სწიროა შემზენვეა სამსახურში, როცა გამე ვერდის მშენებრი მუშაქანეს, მაგრამ, ამავე დროს დამოკლებულ ქალსაც არ სჭიროთ თავის უყრადგობის ვარემ და სამსახურთან დათხოვნის მუქარის ქვეშ, მასთანაც იქერა ინტელექტ კავშირს.

ამგვართა, გამეც ცხოვრებაში ბატარებს რუსთაველის სიტყვებს:

ვარდა და ნუგთა ვინადგან მზე სწორედ მოეფინების, დილა და წერილია წყალია შენცა ლუ მოეწყინების...
აქ ვარდა და დიდათ იგულისხმება მშენებრი მუ-შაქანე; ნუგთა და წერილით კი—დამოკლებული ქალი, რომელიც ნუგთს და ნავს ცობენთ ასოვთობებს: რასა-კვირვლია, მზეთ ნავლისმეგობია გამეც, რომელსაც წყალია ორთავესათვის არ ეშურდებო.

ფულის დაზოგვა რომ საჭირო არის, ეს სჩანს აქე-ლან:

უხად ვასცემბე, ზღადაცა შესდეს და ჰაინდინისი...
ესე იგი, რასაც წადებ სალორიდან (ზღვა) იგი ისევე უკანედ დარბუნდება. ფული იქლად ტრიალებს და აქ ტრიალის დროს შეგადილა დრო იხელთო და მოიხმარა იგი (ფული).

კიდევ ერთი (სამთლი იმისა, რომ საჭირო არ არის ლიტონი სიტყვებით სიყვარულის ასნა, არც თავის მო-საწყობა შეყვარებულის წინაშე, რომ მან შეგებოლოს). მნიდით ბნედა, სიკვლით, რა მიგზურობა გვჩინა?

ხეობს საყვარელს უცნო საქმინ საგინოინა...

აქ გავტყობარა არაფერი არ არის. ყველაფერი აშეკ-რით თქმულია. „საქმინ საგინოინა“—ეს ნიშნებს შეყე-რებულისათვის სახანონი ფულბებს არადა შეტრების, დაუ-ზოგვლიან.

აღამიანის გული კი არა, დრო და ჟამა ცვალებული ერთილა იგივე მდგომარეობა მის არ მოსწყინდება? ცვა-ლებადობა—ეს ბუნებრივი მოვლენაა.

აი, ამის შესახებ მშენებრთა თქმული აქვს ჩვენი რუსთაველს:

რა ვარდნა მთი ყვავილი ვაგზოს, დაამტყნაროს,— იგი წავა და ხხვა მოვა ტრფობა საზანდაროს.

რა ამბობს ამ სიტყვებით ბოტე? აი, მის:

მეც, ავილით იგივე გამეც. მის მოგზურდა თავისი კანიონი, ლგალური (და აგრეთვე უკანონო და არალე-გალური) ცოლშვილი და გაყვარა. (რა უყოთ მერემ, რომ აღიმეტებს მისის სახანონი ფულბებს იკითხოს, თორემ მან რა?) ცოლს ცუდათ გაყვარება, რომ აძებლდება გაყ-რა, აბიბრებ ვაგზოს, ჩამოტყნა მისი უწინდელი ყვავილი—ცოლი. („...მისი ყვავილი ვაგზოს, დაამტყნაროს“).

როცა ცოლი წადება (ანუ როგორც თვითონ ხუმ-რობს—„(ცოლი ვაგაბოთეც“))—სხვა მოვლენა. („იგი წავა და სხვა მოვა“...).

არ თქმა უნდა, ახალ ცოლს (და ძიაც ასეთს) ისე ვერ მოვებარება, როგორც უწინდელს.

* მასლის განხილვის დროს, ერთჯერ კონცერტში აღიზნდა ეს წერილი, რომელსაც, თანხმით ავტორის თხოვნის, გა-დაცემთ უცვლად.

ი ბ ა ვ ა რ ა კ ი

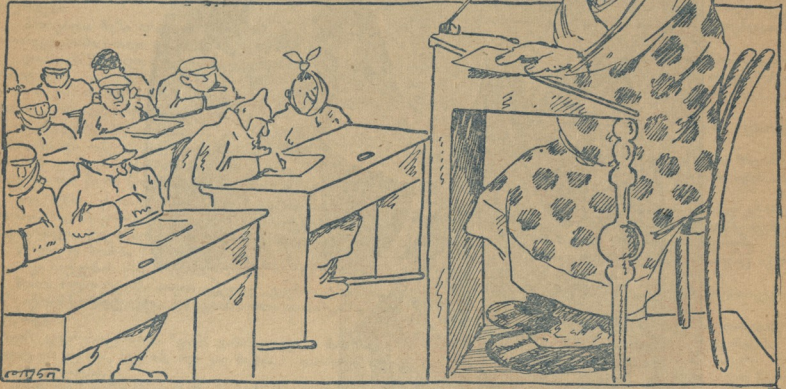
„სტროის დიდი ქარავანი“ წასულს უღაბროდენ გიმოვი, იდამათი სოლოდრონი და შრომით ვალმაზებული იზის დამ-საქენს ქარავანს...
(გ. კახელი ქართ. მწერლობა № 10. გვ. 92)

ბაირნი:— გმადლობ, კონტანტინე, გახსენებისათვის, მაგრამ, თუ პატივს მცემდით,— მე მერჩინა ავტო-
თი გაქროლება ცაბაღუების ასფალტოვან ქუჩებზე, ვიდრე ყო უღანში კუზიან ქარავანით ხომავა... ეს ხომ
ნემი დროის ანბავია!

ხმა-ჭამა დიდათ შესარგი, დება რა სავარგულია.,
რასაც ვასცემ შენია, რაც არა— დაკარგულია.
ჯერ სიტყვა-სიტყვით გაჯარბით ეს წინადადება, —
შემდეგ კი მცირედენი შესწორება შევიტანოთ.
პირველ სტრიქონის შესახებ დროს დაკარგვა არ
ღირს, რადგან „სმა-ჭამა“, რომ „დიდათ შესარგია“ —
ეს ყველამ მშვენიერად ვიცით.
ჩვენ გაინტერესებს მეთრე სტრიქონი. ერთხელ კი-
დეგ გადავიკითხოთ:
რასაცა შესჭამ შენია, რაც არა დაკარგულია,— ამით
აქ რაი აზრი არ შეიძლება,
ვისაც პატივს სცემ, (ესე იგი სახაზიო ფულით დაე-
წმარება), ის შეგჩრება. მოხალღნელია: დღემანდელ
მის მღღობარებაში, შემდეგში შენ ჩავარდე. თუ შენ-
სავით „პატიოსანი“ და „თანაგრძობი“ იქნება, მაშინ
იგი დაგებარება შენ, თუ შენგან არაფერი პატივისცემა
ახსოვს, მაშინ მოგან ნურაფერს ნუ ელი.
ამგვართ, გამოდის: რასაც ვასცემ, იგი არ დაგეკარ-
გება; ხოლო რასაც არ ვასცემ, ის დაკარგულია. ამიტომ

არ უნდა დაიშუროთ ვასაცემით ფული (რა თქმ
უნდა— არასაკუთარი).
თუ ჩვენ მცირედენ შესწორებას შევიტანთ ამ სტრი-
ქონში და ვიტყვით ასე, როგორც დღეს ეს ხმარებაშია:
რასაც შესჭამ შენია, რაც არა დაკარგულია,— ამით
ამოწურული იქნება ამ სტრიქონების მთელი გაგება და
ჩვენ შეგვეძლება გადავიღოთ შემდეგზე:
ვა, ხოველო რაშოგან ხარ, რას გვაბრუნებ რა ზნე
გპირსა?
როგორც ზემოთ უკვე გვაქვს თქმული, ცხოვრება
ცვალებადია.
ამ ჩვენს საბჭოთა ქვეყანას, ისეთი ზნე სჭირს, რომ
მუშაგუნებმა სწორით იცის სალორების დათვლიერება,
რომ ფული არ აკლდეს. (არ აკლდეს მოღარეებს კი არა,
არამედ საღაროს არ აკლდესს).
სწორეთ მან შიამბრუნ-შოაბრუნა და...
ნახვ ზევრი მოყმებნი ჯდენ მტირალნი ციხის ძირსა...
ისმელი.

ქუთაისის სკოლებში

მასწავლებელი (თავისთვის): — ზომ არ გაუყენავს იგი ოჯახსაქცივეი დარაჯი, რომ ამდენი ხანია წარს არ რეცეს! ნაღდო დავანინდი ამ კაულრას.

„ეუზუკოოკის ნისია“

— ჯამაგირი, რომელსაც მე ვიღებ, განისაზღვრე-ბა... ერთი სიტყვით, საქმით რაოდენობით ვიღებ! არა უშავს—მეტრ—მოყვარეს პასუსს ვაძლევს!—ასე ეუბნებოდა ოლიფანტე სოფლიდან ჩამოსულ სიბიძრეს.

— რა გიქორდა, ბიჭო, ერთი საჩოხე გეყვიდა! — უსა-შვედურა ბაბუამ ოლიფანტეს.

— გიყიდა, ბაბუაჩემო, შენც ვიყიდა და ბებიასაც ცო-ტა სული მოვიტყევა. აგერ, მუსკოოკი ნისიას გვაძლევს და ყველას გიყიდა.

მართლაც, რა უნდა ექნა ოლიფანტეს! ჯამაგირი ჰქონდა მხოლოდ რვა თუმანი და საჩრენიც — რვა სული. თითოს თითო თუმანი უწყევდა თვეში და ზომ იცით!.. ოლიფანტემ ვერ შესწლო შინაურების დამოსკა. ამას ძრც მე და მით უმეტეს არც თქვენ არ გაუმტყუნებთ.

— ღმერთო შენით, აგერ ნისიას მოამცემს მუსკოოკი და მაშინ მე მკითხეთ თქვენს პატრისცემა! — ამიღებდა ყველას ოლიფანტე.

— მართლაც, მუსკოოკი, როგორც ეტყობოდა, ეზხა-დებოდა ნისიის გასაცემათ.

— „კრედიტი მუშებმა!“, „ნისია მოსამსახურებმა!“ — „აბა კრედიტი მოდის!“ — ყოველდღე ეწერა დიდორიი ასობით ადგილობრივ ვაჭრებში.

ქვეყანა შეშფოთდა, მთელი მილეთის ხალხი ეზხადე-ბოდა.

— კრედიტი უნდა ავიღო! — ფიქრობდა რომელიმე მებნანქე, ამ მემუზოოკე და მიტკლის ზომის იღებდა ოჯახის წევრებთან.

ნისიას იძლევიან, ერთი კარგათ შევიმოსებით! — შხიარულათ მიკვიკობდა რომელიმე ექსპოიტირობი დრო მიდიოდა. ოლიფანტეს მოთმინება ეკარგებოდა. ბაბუა თანდათანობით შოხუტდა. დიდდღაც არ იყო საამ-

ქვეყნო. მაგრამ ორივე მუსკოოკის კრედიტის იმედიმ ებლაუქებოდა ცხოვრებას და არ ფიქრობდა იმ ქვეყანად გამგზავრებას.

— ნუ გეშინიათ მოხუცებო! სულ მალე მივიღებთ ნისიას! — ანუგეშებდა ყველას ალღელებული ოლიფანტე. „კრედიტის ვაცემა ახლო მომავალში დაიწყება!“.. „ემზადი ნისია საქონლის მისაღებათ“. „აბა ვის ვინდა ნისია საქონელი!“ — ევიროდენ ვაჭრებთ.

— რა ფულს ავბოთბენ ეს ობერი რეპორტიორები?! — საყვედურობდა ოლიფანტე. — ასი ათასჯერ დაწერეს მაგ შეჩვენებულ კრედიტს შესახებ, ჯობებთ გაიტყენს და კრედიტი მაინცა არ სჩანს!

გავიდა სასკამოდ დიდი ხანი. ოლიფანტს ბაბუამ იცადა, იცადა და ბოლოს ვაემგზავრა სიჭივის; (აღბათ იჭაურ კრედიტის მისაღებათ). ბებიამაც კარგა ხანს იცადა, მაგრამ ვერც იგი ევიროსა კრედიტს.

— ნეტა როდის იქნება ნისია? — ეკითხებოდა ოლი-ფანტე მუსკოოკის ნოჭიოებს.

— ამ ფცით, ამბობენ მალეო! — უბასუსებდენ მას.

„სულ ახლო მომავალში მუსკოოკი შეუდგება საქონლის ნისიად ვაცემას“. გემბს შედგენა თით-ქმის დაწყებულთა. ვანწარასულთა თათბირის მოწყე-ვა, რომელსაც მრინციბიალურად გადაწყუდება ნისიის საკითხი“.

ასეთი რამ ამოკითხვა ვაჭრებში ოლიფანტემ.

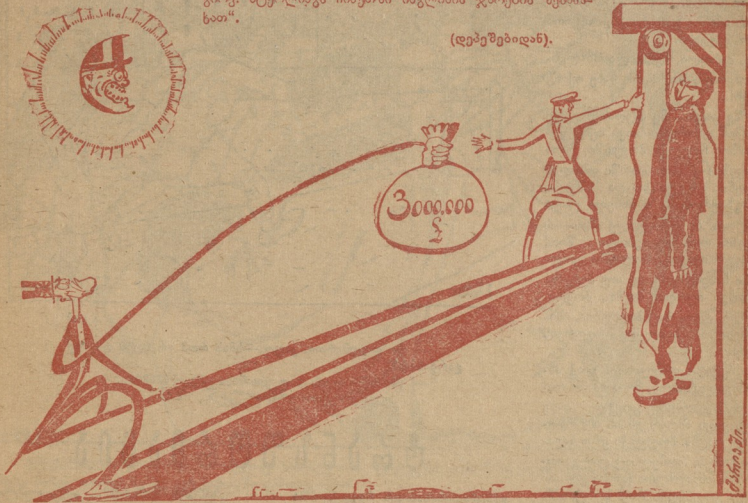
— არა, მაგ თათბირამდე ველოთ მოვიციდი, მტერი მო-თმინება იღარ ამქესს! — ჩაიიფიფივა ოლიფანტეს მამა-ღამ, რომელიც ღრმად მოხუტდა ნისიის მოლოდინში. ჩაი-ფიფიფიდა და ლოგინში ჩაწევა. აღრც ამდგარა

გავიდა კიდევ საგრძობი დრო. თითო ოლიფანტეც, ასე წარმოიდგინეთ, შეკადაიდა. (ზომ იცით, დრო კას აბერებეს!) მით უმეტეს, თუ ეს დრო მოლოდინში მძა-ღის.

სოცხალი გირამი დავსდა, ერთ სტერლინგში ში—გვვდაჩი

„ინგლისის მთავრობა პარლამენტს სთხოვს 3.000.000 გირვ. სტერლინგს ჩინეთში ინგლისის ჯარების შესანახათ“.

(დებუებიდან).

ჩამხმარლენი (ინგლისელ ჯარის-კაცს):— შევდარში უფრო მეტს ვიდრე, ვიდრე ცოცხალში: თითოეულ გვამში ერთი გირვ. სტერლინგი!

„მუშკოლთან განზრახული თათბირი, რომელსაც უნდა განებოდა ნისიის საკითხი, — გადაიღო. მის მაგივრად განზრახულია საგანგებო პლენუმის მოწვევა, რომლის შემდეგ შეუდგებიან წინსწარ სამზადის ნისიის გაცემის გეგმის შესადგენათ“.

ასე გულსაკლავი მოტივით იყო საესე ვაზეთის საინფორმაცია წერილი.

— ოლიფანტემ გააჯერებთ დაკმუნება ვაზეთი.

— შენ მაინც კი მოგერევი...

კიდევ გავიდა დრო. ოლიფანტს წვერი გაუთეთრდა და შრომის უნარი დაეკარგა.

„ნისიის გაცემა გადაწყდა. უახლოეს მომავალში გაცემაც დაიწყება“.

კიდევ დასწერეს რეპორტიორებმა.

— შეგანერვოს გამჩინმა! თქვენი წერიტი და მეე ნისის ლდინით აქენიციტი დაქმზართა! — მოსთქვამდა ოლიფანტი.

ბოლოს... ნუ გაციკორდებთ და... მართლაც დაიწყო ნისიის გაცემა. გაზეთები საესე იყო ათსავცერი ცნობებით:

„ნისია დაიწყო!“ საუბარი მუშკოლთან თავმჯდომარესთან! „ინტერესუ თავმჯდომარის მოადგილესთან!“ „რას ამბობს მთავარი ბუშლაღტერის!“ „ნოქართა ანკეტა“. მაღალის ვამგეთა აზრის „საერთოე შობაქვლიდობა“. ინტერესუ მომხმარებლებთან“

ასეთი და კიდევ მეტი სენსაციურობით — იწყებოდა თეიფული ამბები. ოლიფანტე გამოაცოცხდა, წელში გამართა. თმა და წვერი შეიკრიბა და ნისიის გამოსატანად მოეწადა.

ოლიფანტეს მიეცა 80 მანეთის ნისიის გამოტანა უფლება. იგი მიეღო ამალით ვაებზავარა მუშკოლში: მას ახლდა ცოლი, შვილები, შვილიშვილები, ძიძლები, მძახლები და მათი ნათესავები. ზოგი დაინტერესებულ იყო ნისიით, ზოგიც ისე, სერის საყურებლათ მიდიდა.

მუშკოლში აუჯრებელი ხალხი იყო, მაგრამ ოლიფანტემ მაინც მიიღწია დახლოდე.

- ვადმომიწყვეთ ოცდაათი მეტრი მეტკალი!
- მაღდენს ვერ მოგცემთ. სამი მეტრია ნორმა.
- 33! მომეცით, რაკ მეტრტი უხანელი.
- ფანელი არ ვაქვს.
- 338! მარე ზუთბეტი მეტრი შალი იყოს!
- შალი რვა მეტრზე მეტი არ შეიძლება.
- 3383! მომეცით.
- სება რას ინებებთ? საინა, ჭიჭა, სამოვარი, ფანჯანი, ტბილულობა, ვაშლი, თბილი, ქვაბი; ვაზეთი...
- არ მინდა მხო, მეტრია მომეცით!
- მეტრისი ნორმა უკვე მიიღეთ. ახლა მეტრლებულობა უნდა წაიღოთ.

როიოდ საათის შემდეგ ოლიფანტე და მისი ამალი დიტი ამბით ბრუნდებიან სახლში.

— რა კარგი ქა საწყალმა ბაბუამ და ბებებ რომ თვის დროზე ვაებზავორე საიქიოს, ამდენი ხანი რომ მართლა მოეცადით, ნომ შეერცხვებოდა კაცი... ამ მეტრლებულობას ნომ ვერ ჩაეცმედი და ღართლზე ნამეტანი ხელშეკრული ყოფილა ეს ხევი მუშკოლი... პირდაპირ სირცხვილიდან გამოიყენეს იმ ცხონებულეებმა. ამბობდა ოლიფანტე და თან ხეწეშოლა ნისიაოდ გამოტანდა სამოვრითი და ქვაბებით დატვირთული.

აღღარ-აღღარანა

თბილისის სტუპარი

იმიჯული სცენა

— ბიჭო სიკოა... მთელი აქეთ ვრთო; თბილისის ამბები ვიხსნა ისეთი, რომ შეგ მალო ჰკვიდან.

— იმე, მართლა, შენ ხალა თბილისში იყავი; ერთი, ბოშო, რა ნახე იქინე მოგვიყევი...

— კი შე კაცო... მე აქედან წვევდი ჯონა მამინ გორგობისთვე იყო. წვევდი, ბოშო; ჩავედეთ პოვეზში, მარა ეს რა პოვეზია— შეიდ საათში თბილისში გამაღენია ვლეჯა, ხო-და შევდი საათის მგზავრობაში 4 მინეტი უნდა გაღებოდით. იმ ვენაცვალე იმას— ის იყო პოვეზი რომ ჩავედებოდი შით, თუ უცოლო იყავი, თბილისში ცოლ-შვილიანი ჩახვიდოდი, და თუ პეტერია წერა-კითხვა იცოდი, ბოშო, პოვეტი გაზღებოდი. ახლა რაც პოვეტებია, ისინი, ყმაწვილო, სულ მამსიმ-გორკის პოვეტებია.

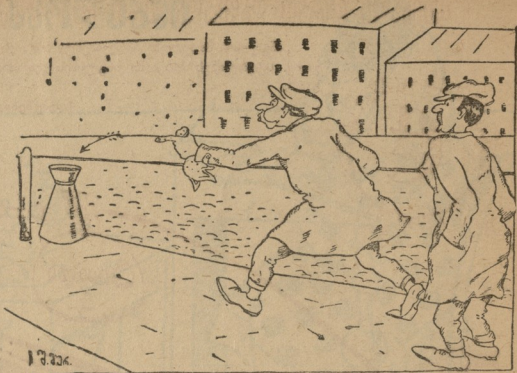
ხო-და ჩვევდი თბილისში. გააქ ახლომობლებს გრიალი, მარა იმაში რაღა ჩავედებოდი— თურმე ყოველ დღე სხუთ ექვს ჯაცს ამტრევეს ის ახტონობილია თუ რაცა. ჩოუჯექი ერთ გლა-ხა მეფაა ლანეს, რომელსაც ცალგვერდზე, ბოშო, ინგლოსური ჯორი ება. იმ ბერა რაღა გოუბედეს რომ ფიჭუნში შეაბეს! იმ იცის ერთ ღიბის (ინგლისელთა დროს) რომელიმე ჩვენ რკინა-გზის სადგურში ება. მამინ ხომ საღურები თავლებად გადაგვიქციეს, ყმაწვილო, და ჯორის ხეხვით ავგოფეს აქოურობა.

წვევდი, ერთი ვისადილეფ-თქვა. ჯიბეში ჩოუ, ხსადილოები და ბოლოს ჩვევდი „სიკოცხლებში“. აი ვე არის ჩემი საქმე-თქვა; ამა სიკვილილი რა ედანდაბო მინდა-მეფეთა. იმე, კაი დეგემართოს, კაი პატრეო იქინე მე მცეს— რაც მევითხობი, ყველავები მაიმტანეს. მარა ბოლოს კი ვევიარ გავწვევდი იმითი მაღარიელი, როცა 3 მანე თი გაიმომართეს; ერთი სადლიო და 3 მანეთი! თვი სიკოცხლე კი არა, სიკვილილი და ამოვლება ყოფილა!

ამევედი ზეთი, იკოცხლე წაწრობე-ხი ბეჭი ვნახე. თუ აქინე იძახინა, რომეა— ჩემი შვილი უმაღლესშიაო, უმაღლესის რა მოგასხენო და უმაღლესში (მაღვალში საქმივითი) კი ბეჭი რა ნახე აქოური სდუდენტობა.

პო, კიდე, მე გლეხის სახლი ვნახე. იმ გლეხიც ის ყოფილა და კნაზიც; ვინცის იმისთანა სახლი აქვს. ჩვენში ვისაც ოდა აქვს, მიდარას იმას ეძახიან; იქინე კი გლეხებს სახახლებზე ჰქონაო.

ქვენტი.

— რა დავებართა, კაცო, — მხას რომ არ მცემ და ავე გარბინა?!

— (მისწრაფვის. საფურთხისაკენ) — მშინმ...

ბ რ ა ნ ს უ ბ რ მ ა ნ ც ი ა

განცხადებისათვის რედაქციაში მიიღეს:

марской ястреб

მთარმნელი შეუღდა ამ განცხადების თარგმანს... რატომღაც მას თავში მამხნევე შეუფრინდა „არწივი“.

— ფრანგელთა მეფეა! აუცილებლათ არწივი უნდა! — გაიფიქრა მან და სთარგმნა:

გ ლ ვ ი ს ა რ წ ი ვ ი

კინო-სურათი ორ სერიით კინო-თეატრის ადმინისტრაციამ განაგებულა; ვაუგზაზენა განცხადება: მთარმნელმა სთარგმნა:

ზ ლ ვ ი ს კ ო რ ი

კინო-სურათი (უნდა იყოს — სურათი) ორ სერიით. მეორე დღეს თეატრის ადმინისტრაციამ აცნობა რედაქციას — განცხადება კიდევ გეშევა, ხოლო სთახოვა შეცდომა გაესწორებია.

— რა შეცდომა უნდა იყოს ამ ობრობაში? — უკვირდა ასათ-ამწყობა რედაქციის მდივნის საყვიდურით.

„გ ლ ვ ი ს კ ო რ ი“... სწორათ სწერია... ბეჭარა..

ზღვის ქორი არ სთაურია?! დღე ბად უნდა იყოს:

„გ ლ ვ ი ს ღ რ ი“... აუცილებლათ ამე იქნება! — და ასათ-ამწყობს მოაგონდა შეგი ზღვის ნაპირები, საიდანაც ზღვაში ხედავდა ზღვის ღორს! — შეცდომა... აუცილებლათ უნდა იყოს „ზღვის ღორი“... ქორი-ღორი... აქ კორექტურული შეცდომა: „ქორი“ მგვირ უნდა იყოს: „ღორი“... ქორი-ღორი! — დაარწმუნა თავისი-თავი ასათ-ამწყობმა და შეუღდა განცხადების აწყობას.

მეორე დღეს გაზეთში ასეთი განცხადება იყო:

ზ ლ ვ ი ს ღ ო რ ი

კინო-სურათი ორ სერიით მკითხველმა ვერაფერი გაიგეს გაზეთებში მოთავსებულ განცხადებებიდან; ერთდენტში ავირინ ზღვის: არწივი, კორი და ღორი.

— ისე სჯობია თეატრში წავიდე და იქ გავეგებ სურათის ნამშვილ სახელწოდებას!

ჯერ კიდევ შორიდან მოსმანდა ელექტრონის შექმე კედლები და-კილული (უკაცრაფათ თქმა არის) ვ-რის ოღენა ასოებით ასეთი განცხადება:

ზ ლ ვ ი ს მ ი მ ი ნ ო

კინო-სურათი ორ სერიით

როცა სურათი ნახეს, არც ერთი სათაური არ შეეფიქრებოდა სურათის შინაარსს

მწეპი.

ქუთაისის თეატრი

მოსმალამი: (მსახიობს, რომელიც სინახევროტ ტიტველი თამაშობს სცენაზე):— შენ აკითხე ბიძა, რომ ხუინები მანდ, თორემ ნე ქე ვარ ნახადში გამოხვეული!

„რ ი ა“ რ ი ა“

დღეს კრიკაშია ოპოზიცია...
 რასა ჰყვირიან თვით არ იციან.
 არ დაიხებეს გათხრა გვირაბის,
 (შადლო მათზედა იყოს ვირაბის!).
 რათ უნდათ თურმე მგაით გლებები;
 მაგრამ უნდა ვთქვა—ტროცკის ფეხები
 შენ შევიწმისკენ მიიმართება.
 იმას მიყვება ჩვენი „უკლონიც“
 რომ პარტიოღა „გამაბრძანოს“, —
 ნუ დარბიან გულნაკლულონი
 გამოეცვალოთ საუბარი...
 იმოფრდა გულში ჩაი...
 მოიარა მთელი დაბა
 აუწია ქალებს კაბა,
 და ფეხები ოქროს სვეტად
 მოსრანს სულის ასატკად.
 (აბა ამ ქარს ცოტა აცთი),
 რიდაც თავში მილიტინებს,
 რომ ვეყურებ ამ ტიკინებს.
 შილიციას შევეყურებთ,
 რომ ვერსად ვერ გავფურთხებ;
 დაუღლით აქ ყუთები.
 (ვა, სიცილით ვისუიები).
 რომ ვეყურებ ამ ტრაპევის,
 იმასთან ვაი-ვაი:
 აგერ ვილაქ ეშმაკ-ქაჯი,
 ერთ ქალიშვილს თავზე აჯის
 ჩეტა მომცა მე შაური,
 რომ ესლავე განვიცადო
 ყოუბა ტკბილი იჭაური.
 აგერ მოდის ქალი ქერი.
 ან სიცემე იმამღერა,

თმა ყალყზე ღვას ღერი-ღერიად
 ნეტა იქცეს შემის ღერიად—
 ფენი ერთხელ გავაცხელი,
 ვაი ფეხო, ვაი ხელო!
 (ორზე ძირში წაშეყინა).
 აგერ ვილაქ კაცი ღრინაფს,
 ვფეჭრობ, ცევა საწყალს ალბათ
 (ტანჯვისაგან გული დღობა).
 თურმე არის ხულოვანი.
 შიობრა: „სორბეთ მოგცე განიქ!
 გამოებრუნდი უკან უცებ.
 იმისთანა სიტუტუტუს
 უპასუხო ვინდა რითი?..
 წამეყინა ცერის თითი.
 ვილაქ ვიჭერ ხელში კალამს,
 სხებს მოუძღონი შეზღვე სალამს
 ღებრთა მოცეს აქ კი თფილი
 ეს რა ესმის ჩემსა ყურებს,
 აგერ ბიჭი ვილაქ გოგოს
 ხელებს ურცხვად უფუთურებს.
 ეუბნება ბიჭს მიზნდითი:
 — „შენ გეკუთვნის ჩემი ბილი.
 (შომისრია შენთვის ქელი).
 თუ გესურს ერთად მოვაშხადილი
 „საფრანგეთის ისტორია“.
 იქ ვიქნებით ჩვენ ორია.
 (ო, მე შეტრა ჩემი ტანი
 შენთვის უცხო სასურია!).
 ხომ გავაბოთ დღეში ფურცელს?
 (ხომ იცი, რომ მეტი შრომა
 აგატკავებს ტენის და მუცილს).
 მაგრამ სინდისი შევირცხებს.

ქონდარა.

„ლოთოზის წინააღმდეგ“

ერთ-ერთ დღეობაზე სიმთვრალის გამო, ჩვეულებისამებრ თავს დღეილი ჩხუბი და თავების მტვრევა. ამის გამო შეიკრება მრედი სოფელი, რათა დედგინათ, რომ ეს ყველასათვის მავნე ჩვეულება—სიმთვრალე სამუდამით გადაეღობო.

თამაგდამარე: — მზნავებო! ვინაიდან ლოთობას მისდღეს ყოველთვის ჩხუბი, აურ-ზაური და თავების მტვრევა, ამიტომ, მზ-ხო, რათაც არ უნდა დავიჯედ-ღეს, უნდა ვადავადოთ და სამუდამოთ აღმოვეგრად ეს მავნე ჩვეულება—ლოთობა.

კრება: — მართალია, მართალი...
თავ-რე: — მაშ, მზნავებო, მეილოთ რეზოლიუცია, რომ ჩვენ დღეიდან სამუდამოთ ვსპობთ ლოთობას და მივლ სოფელში გუკრძალავთ ვაჭრებს მზარბი სასმელეების გაყიდვას. აბა, ვინა ხართ ამ წინადადების მომხრე, ასწვიეთ ხელი?

(თოხს სწევს მხოლოდ ორი კაცი).
მოქალაქენო! რაზნა საქმე! რატომ არა სწევთ თითოებს?..

პირველი: — ეს ყველა კია, მზარა პატარა ვაუგებრობაა, მზნავებო.

თავ-რე: — აბა, მრბანეთ, ვისთვისაა ვაუგებრაი.

მეორე: — კი, ბატონო, ვადავადოთ ეს ლოთობა, ვიცი რომ ეს მავნებელია, მზრა იმ, მრავლით, მე ამ ყვირილი ჭალი მინდა მევიყვანო და რავე ვნა ახლი ქორწილი და ღვინობა, რაცხა, არ მოდის თავს! მერე ეს ქორწილი ყოველდღე ხომ არაა, რავე, კაცმა მისი სოყნაყვილე არ უნდა ვაისხენოს.

კრება: — მართალია, მართალი! ქორწილისთვის პატარა შედგავით უნდა დავგიოთ.

თავ-რე: — მართალია. ქორწილი პატარა მოვლენა არაა ვაცის ცხოვრებაში.

კრება: — კი, ბატონო, კი რავე, ქორწილს ხომ არ ვადავადებთ?!

თავ-რე: — აბა, რა ვწათ?

კრება: — რაცხა უნდა მოვიხერხოთ რაცხა!..

თავ-რე: — მაშ კარგი, რეზოლიუცია ისევე ის ძველი მეილოთ, მხოლოდ შენაშენა შევიტანოთ, რომ აკრძალულია ღვინის სმა ყოველთვის, გარდა ქორწილისა. ვინაა ასეთ შესწორების მომხრე, ასწვიეთ ხელი! (კლდე ვერა სწევდნ ხელებს და ყოყმანობენ). მოქალაქენო, რაზნა საქმე? რატომ ხმას არ აძლეეთ შესწორებას?!

მესამე: — პატარა ვაუგებრობაა, ბატონო...

თავ-რე: — სოქვი, რაზნა საქმე?

მესამე: — ჩემი ვეროსინე, ჩემო ბატონო, დღეს თუ ხელ მოსარჩენია და რავეც ახურეკამ მიფხობა, ნამდვილათ ბიჭი ვეყოლებო, ისტე ტყუბა რაცხა მუცელზეო. ყველა ყველა, მზრა ასეთი ამბავი, რავე შეიძლება ისტე ჩუმათ ჩატარდეს, რომე კაცმა არ დალოოს!

კრება: — მართალია, მართალი!
მეოთხე: — აქანე უქმელოთ უნდა დოუმევიტ გამონადღისი.

კრება: — მართალია, მართალი!..

თავ-რე: — მაშ ასე ჩაწეროთ: ქორწილისა და ვაყის დაბადების გარდა ღვინის სმა ისპობა სრულიად...
მეექვსე: — მეითინეთ, ბატონო, მეითინეთ! ვაყის დაბადებო, რომ იძახიო, რავე ჭალი რომ დაინადოს სულ ქრთი არაა ვითამ! ახლა მინცე ქვა თანასწორობა. სიხა რული ერთია: ვაყი დაბადება, თუ ჭალი.

თავ-რე: — უგ კია სწორი, რაც მართალია, მართალია, აბა, ასე ჩაწეროთ: ქორწილისა, ვაყისა, და ჭლის დაბადების გარდა, ვარძალულია ღვინის დღეცა ყოველთვის. ვინაა მომხრე ამ წინადადების, ასწვიეთ ხელი. (სწევს უმცირესობა).

თავ-რე: — მოქალაქენო! ყვიროთ: მართალია, მართალია!

ლო და ხელის აწევაზე რომ მიღება საქმე—ყველანაშენ იხეთ!

კრება: — ვაუგებრობაა, ბატონო, ვაუგებრობა! თავ-რე: — აბა, რა ვაუგებრობაა, სოქვი.

ერთა: — ახლა, მრავლითა: ხარი ვიყიდე, ან ცხენი, რავე, ამისთანა სიხარულს დროს პატარა რომ ჩაყლა პოს კაცმა, ვითამ მინავითოზა იქნება?!

მეორე: — ხარი-ხარია, მზარამ ესტევიტ ნიბალი იყიდა კაცმა...

მესამე: — ანდა რაზნა-ახალუხი შეიკრა...
ხვა: — ვგერ ვრამიტონს ახალი წული-მესტი შეუკრავს. დევიკერო ახლა ისტე წახდება, რომ მაყარბი არ დავკლევითის?!

თავ-რე: — მაშ, რავე ვწათ, მოქალაქენო! ვადგენთ თუ არ? ესპობთ თუ არა ლოთობას?

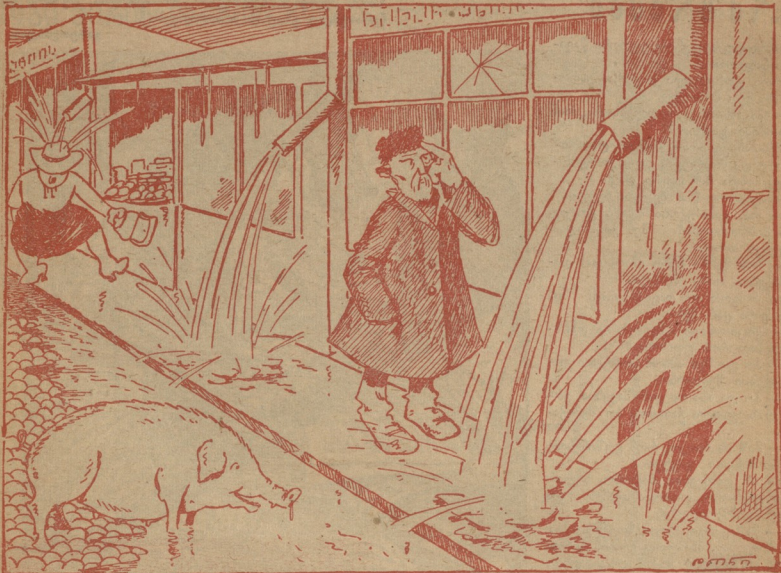
კრება: — კი, ბატონო, ესპობთ რავე არა!..
თავ-რე: — მაშ ასე. (სწევს გამონადღისებს და კითხულობს): შეიძლება სმა მხოლოდ: ხარის ყიდვის დროს, ცხენის, ნაბღის, რაზნა-ახალუხის, წულიმესტის...

მეხუთე: — ჩემქების...
— მარვლის...
— ქულის...

ხენარის... ჩაწერე, ბოზო ხენარის გამონადღისის თავ-რე: — (სწევს და მერე კითხულობს): აბა, ასე იქნება რეზოლიუცია: აკრძალულია ღვინის სმა სამუდამოთ, მხოლოდ ნება ეძლევათ ღვინის დაღვევის მათ, ვინც შეა-

— ხათ მიღხარ ასე ხახვი ჯიბით?
— „ნად - ქურკი“-ში, მინდა ერთი კარვად ვივახშო... შენ ხაიდან მოღხარ?
— ვერა ხვადე, რომ ჯიბე გამოკარბილებულა მაქვს! მაშასადამე: „ნად ქურკი“-დან მოვღვიარ.

მუთაისელი მოძალამე:

ერთ „ბრუბა“-ს კი გადავურჩი—
გამოვიღი მშრალი,—
აქ კი ვიცი ტანს დავიბან,
ვინ ჩემი ბრალი.

ბენს ახლად: ცხენს, ხარს, წაბას, ჩიხა-ახალუხს; წულა-
მესტს; ჩეჭებს; შარავს და ქულს.

ერთი—ბოშო, ხეანჯარი დავეწყუდა, ხეანჯარი...

თავ-რე:— ამხანაგებო! ხეანჯარი უბრალო რამეა,
მა ვე რა ჩისაყრია!

სხვა:— იმე! უბრალო კი არა, აბრეშუმის შეიტანე,
აბრეშუმის.

თავ-რე:— კარგი ბატონო (შეაქვს). ეხლა კი, მე
გეონია წინააღმდეგი აღარაინ იქნებით, ამა, ასწიეთ ხე-
ლი ვინც მოხბრე ხართ. (სწევნ ხელს რამოდენიმე, მხი-
ლოდ ყველა არა).

თავ-რე:— როგორ? კიდევ გაუგებრობაა!

შეათე:— კი, ბატონო, გაუგებრობა კი არის. ლოთო-
ბა, ეს, რასაკვირველია, უნდა მოისპოს, მარა თვით ჩვენ
ძველ ჩვეულებას ესაობთ, თუ არა? ყოველთვის რაიმეს
ხომ არ ყიდულობს კაცი. არის შემთხვევა, როცა მარგა-
ლიტთ დიდ საქმეს დიწყებ კაცი და ამიტომ, მე გეონია,
დიდი საქმის დაწყების დროს, რომ დალიოს კაცმა სანაკა-
ჩიოთი, მინავთაობა არ უნდა იყოს.

სხვა:— მართალია, მართალია!..

თავ-რე:— ჯანაბას თქვენი თავი! ამა, იყოს საქმის
დაწყების წინაე. ეხლა ხომ ყველანი თანახმანი ხართ?

ერთი:— კი, ბატონო, ყველა, ყველა!..

თავ-რე:— ამა, ასწიეთ ხელი, (ყველამ, როგორც

ერთმა კაცმა, ისე ასწიეს ხელი). აი, ყოჩაღ, ეს კარგია
ასეა, თუ ისე ლოთობის საწინააღმდეგო რეზოლიუციამ
სიცილით. ეხლა კი, მე გეონია, დავიშალით.

ერთი:— რაო?! რა ღრის დამლაა, ბატონო, რაჯ
გვეკიდრება! (წრილობა). ამხანაგებო ჩვენ დიდი საქმე
დევნიწყით. ლოთობას ესაობთ; ამხანაგებო, ეს ერთობ
დიდი საქმეა. ხომ კაი დიდი საქმე, ამხანაგებო?

ერთი:— დილია, მართალია, მართალია!

ერთი:— თუ მართალია და ამა, რაჯა შეიძლება,
რომე თანახმად ჩვენი ჩვეულებასა, ასეთი დიდი საქმის
დასაწყისში არ დავლით!

ერთი:— მართალია, უნდა დავლით, დავლით!

მეუთე:— იმე! დავლით, დავლით, მარა რითი
დავლით! რაჯა, დავლებს ფული არ უნდა!

მეორე:— ამხანაგებო ეს საქმე ხომ კია საზოგადო
საქმე?

ერთი:— მართალია, საზოგადოა, საზოგადო!..

მეორე:— მაშ უნდა საზოგადო ფულით დავლით,
მა, მე წინააღმდეგა შემომავს, რომე ის გაბრალდებული
ხს ეცლესა რომა გვაქვს გავცილოთ და დასალევი ფუ-
ლები გვექნება.

ერთი:— მართალია, სწორეა, იმე!.. (ეს წინააღმდეგ
ერთხმად იქნა მიღებული).

გ. გ. გ.

„ღაზღვევა“

დამზღვევ სალაროს უფროსი წაეი და სანადიროთ.

ერთი კურდღელი გაუბტა, ესროლა და ვერ მოაოტყა.

— ამ თხერ კურდღლებს რა ძანხ სკონდით გაქეცეა?!

ამსთანავე ერთი ბეწუა და როგორ უნდა მოაოტყას კაცმა იოფი!— ინსუტეშებდა მონადირე თაეს.

სამაგიეროდ წინ შეერჩება ბეღლი:

— ოჰ, გამარჯობა შენი ჭოტავე და მიბრძანდები? შენ კი... აილი ავაცდუნ თოფს!

— რას მერჩი ჩემო ძმაო, რა! დამიშვევია რამე შენთვის?!

— როგორ არ დაგიშვევია! შენ იცი ვინა ვარ მე!

— ვიცი—მიუგო მგელმა — დამზღვევ სალაროს უფროსი ხარი!

— პო და შენ ამაზ არაფერი დამიშვევია შენთვისო!

— პო და ამა რა დამიშვევება, ერთი დამზღვეული ქათამიც არ შემეძემა.

— მაშ ის რაიყო, რომ გუშინ სამი ათასი მანეთი გავცეცე.

— არ დიჯერო, ბატონო, სალაროს უფროსო, თითონა სქამენ და სულ მე მახარობენ.

— მაშ კარგი, მოდი მოგრიგდეთ! არ მოვკლავ, მხოლოდ ერთის პირობით, დაზღვეულ საქონელს უნდა ერთი.

— ძალან პატროსანი — მიუგო მგელმა და მოაქურცლა ტყუებისკენ.

— პაი, მეგ თხერმა, შეგან, რილა ამ დაზღვევის წაყელი პირი — ჩილადენ გლეხები.

ერთი დაზღვეულიც აღერ გადაურჩა შეუქმელი ბეღლს. გლეხებამაც, რაკი გაიგეს, რომ მგელი მხოლოდ დაზღვეულს ეტანებოდა, სუყველაფერი დააზღვეეს.

— არის რამე დაზღვეველი? — იკითხა მოლოარებ.

— აღორაფერი შენი ქირიმე.

— მა რილათა სჩივით მგელმა შამაქშითი და ყოველდღე ვაკაქეთ ამდენი ფული — უთხრა მოლოარებ.

— ო, შე გამჭინძალილო, ე, დაზღვევა ხომ პირს ვერ შეუქრავს მგელსა. მსურავთ იმბოტმ ვაგეჟ ფული, რომ დაზღვეული გეყავს საქონელი, წიწილიც კი...!

მოლოარე დაიჭრდა.

— მაშ უნდა მოგვალათ ის ცერანა! — სთქვა ბოლოს მოლოარებ.

ვინა უნე ქირიმე?

— უინა და მგელი.

— მგელი?... — ახლა გლეხი დაფიჭრდა.

— პო, მგელი! — მიუგო მოლოარებ.

— მაშ თოთის ფულს გამოვიყენებ შენ ქირიმე.

— მაგის ფული ბანკმა უნდა მოგცეთ

„ბერ ადგილებში გამოჩნდნ ბეღლები, რომლებიც ზიანს აყენებენ მეფეობებს. მონადირეთა კავშირი მათ წინააღმდეგ ვაზენის მონადირებს.“

გაზეთებიდან.

უფროსი მგელი:—ხედავთ რა სწერია გაზეთში? მონადირეები ჩვენს წინააღმდეგ მოდიან! თქვენ კი დღე-ში თითო ცხვარს და ხნოს მიერთმევთ და მობარაგებახე არ ფიქრობთ...
სმეხები:—არა უშავს რა! თუ ვინცობაა ხურხათი შემოგველია,—თვით მონადირეებს მიყვით ხელი.

გლეხი გამობრუნდა და თავისთვის წაიხურბუტა:
„თოთის ფულს კი გამოვიტანთ, მაგრამ მგელს რიამელი ვეცი მოაქალას, ხო დავივლებთ, ვილას დავაზრალით“.
— სად მიხვალ ჭოტავე — დაუსამტეს მგელს გლეხებმა.
— დამზღვევ სალაროში, — მიუგო მგელმა და გასწია ისევ.
— ვიამე დავივლებთ, — დაიხანგ გლეხებმა და გამოუდგნენ, ეერ დაეწიგნენ და ასტყდა ერთი მითქმა-მოთქმა.
თავი მოყავრეს ყალბმა მოწმებებმა, პატრონებმა, მოსამართლებმა და მსჯელობდნენ, თუ როგორ იქნებოდა საქმე.
— შენ არ მიხარა მიმოწმეო!
— შენ? — მერე ისა, რიო: ტყელი რიო გამოჩნდნა!
— ო, ხროც ხო გემრიელად შეეჭკეოდი!
თუ ის ლინი ვევიყავით, ეს კირიცი

უნდა გავიყოთ შუაზე“...
და დღეა ერთი ატურ-ზატური გლეხებისა.
მგელი ჩავიდა თბილისში.
მივიდა დამზღვევ სალაროში.
— შენ! იქაც კი მოხვედი?! — დაუყვირა უფროსმა.
— მაშ სად უნდა წაესულიყავი ფული გამომოწმერე.
— რაში?
— მაშ მშვიერი ხომ არ მოვეცდები? — მშვიერი რათ მოაქვედები, როდესაც გლეხებმა გუშინ თოთის ათასი მანეთი წაიღეს შენგან შექმული საქონლის სფასურში!
— არა ძმაო, არა! ხომ ვეგავით მგელს მგელი ვრქვა და ტურამ ქვეყანა ამოვადოთ.
— შენ იმ ამბობ, თოთიო მგელმა აღარ იყო.
— მგელი მე კი არა, მგლები ეხლა ისინი არიან, ვისაც ყოველდღე ფული გააქვს სალაროდან— მიუგო მგელმა.
ვეშანავი.

გოგი ზირის მარგულოვა

„ტოლის-ბათონის მატარებელი ისე წელა შიღის, რომ მას ეწევა თბილისიდან გამოსული სხვა მატარებელი“..

— ხალ მხავალ, კაცო?! მატარებელი მიღია, დაო ჩები!
— არა უშავს; ავერ ვადვირებენ სახაღღაღში, ერ თ-ორ ბოთლ ღვინოს დავლევ და მავახაც დავწეწეო ვა-
ნდაფები!

სუნავი და ქუნთ-უპა

ვინც წერა-კითხვა იცის, აიღოს გახეი და წაიკითხას: „პროლა ხუნავისა და ქუნთოუშის ებიღეიასთან“... „ებიღეიასთან მებრძოლმა საგანგაო სამეღლა დაადგინა“... „აქრძალულია ბავშვებთან სიბრძნობა და კინოებში წაყვანა ორსული დედაკაცების“...

თავი გამოქვილილი მქონდა ათასბიარი რეზოლოციებით და ამას ზედ დაერთო რაღაც სამეღლის სასწრაფო დაღენტილები. დეიქობდი: მორჩია, თბილისში ვეღარ შევხვდები ბავშვებს, ამოწყდებიან საწყლებითყო. ამ რამოღონიმი დღის წინათ ვაფიგა, რომ იწვევენ ბავშვების მშობლებს კრებაზე, სადაც ექიმი წაიკითხავს მისხსენებას ქუნთოუშისა და ხუნავის შესახებ. პართაოლია: არც ბავშვები მყავს და არც კალია, მაგრამ კრებანზე მიინც პირველი მივედი და ოჯახის ერთგული მამასავეთ პირველი წამოვსკუბდი დანაშაში. (მიეკვს ქალებში სეროზულათ თავის დაქვრა).

ექიმა:—(სიტყვის იწვევს ჩახველებით)—საერთოდ პროფილაქტიკა, როგორც წინასწარი ზომა, ჩვენში ფერადგან თავის სიმალეზე. ქუნთოუშა და ხუნავი ორივე გადამდები ავადმყოფობაა და არა სასურველი, რომ ამით ვინმე ავით ვახსენს. ძველ დროში ზოგჯერ ბავშვს ასე სწავლიდა დედა: „შენ მოუკვტი შენ დღას და შენ გაგიღა ხუნავიო“. აქედან სჩანს, თუ ჩვენი ხალხი რა მნიშვნელობას აძლევდა ძველათ ხუნავთან ზრდილის საქმეს. (სავსე წყალს).

პროფილაქტიური ზომები ხშირიათ დამოკიდებულება ზოგად პიფინურ გარემოცვაზე ორგანიზმის კონსტიტუცია ინერტიული არაა აქტუალური ნომპროზ ვიფერტთან. აქ საკითხა დივის რეაქცია და ვაქცინაცია შარკოს მეთოდებით. ტუქსინი და ანატოქსინი, ზოგჯერ გამოპროზუმუნდუაც მოქმედებენ და იწვევენ შინაგან სექრეტის მოდიფიკაციას ფიზიკის (ცენტრების დეტერტაციით და უნიფიკაციით. მე ვეთანხმები პროფესორ ტინგაუზენს და უჩრეე ყველას სცადონ თავიანთ ბავშვებზე დივისიაციის ხატრება ვინაიდან მე ვფიქრობ, რომ დივის რეაქცია საუკეთესო საშუალებათ უნდა ჩაათვალოს ჯერ-ჯერობით.

მომილოცეთ: უჯოლშვილი კაცი ვარ და იაკთ დედიფორ. იცით რა ამბავია ეხლა თბილისში? ბავშვები დამწყვედილო ჭათ მშობლებს სახლებში. ვარეთ არ უპყებენ—ხუნავი არ შეხვედეთო. ექიმებთან მოინატეს ავით-მყოფთა „კულღებმა“. ამასკომმა ვადასლო ექიმების დასაჯილოდებლათ თასი მანიეთება. უქრინ და უქრინ უღმერთოთ ყველას. ამის ვაშა, ბავშვებმა შესწყვიტეს ჩხუბი და კინკლაობა სკოლებში. ღღარ ვაუღლავეთ მანაწაუღლებლემც (მკლავები დაუსტვდათ აქრისავან).

ქალაქში პანიკა. ექიმები ვახარებულნი დადნან— შემოსავალმა იმპატაო. მეკუთხოვეები სტრიონ—არავინ კვდებო.

გმადგინა არის—ეპოდებია არაა. ვინ გამოიყნობს ამ ამოკანას რეპორტიორის მტეტი?

მალღი:—თქვენ ამდენი ფული შევიგამით მუშაობის. და ჩემი ვალი მაინც მოგვცათ.
პი: უკაცრავად, ქალბატონო, მაგამ თქვენი დაღაც აქორთენ იმ ფულში შედიოდა.

— რა ვაღარიღებს ასე გულშემწარადით?
 — სამსახურიდან გამომაგდეს და ეხლა ზნას ვინაშ ვაგ—ვგან ოპერაში გამოვდგე...
 — ეს კი აარგია—ცარიელ დარბაზს მაინც გააბრუნებ!

პ ი თ ხ ვ ა ჯ ა ს უ ხ ი

კითხვა: როდის შეიძლება ქურაში ზნაურობა და სიზღირა?

პასუხი: როცა მილიციელს სძინავს და ვერაფერს ვერ აპრინევს, რაც მის გარშემო ხდება.

კითხვა: როდის შეიძლება ვაგების უკანონო მოქმედების გასაჩივრება?

პასუხი: როცა ვაგებ მიეღინებაშია და აბლო-მასლოს არ იმყოფება.

კითხვა: როდის შეიძლება კავშირის წვერი გახდეს კაცი?

პასუხი: როცა სამსახური მოეწყობა.

კითხვა: რა არის სავალდებულო იმსათვის, რომ კაცი სამსახურში მოეწყოს?

პასუხი: აუცილებლად კავშირის წვერი უნდა იყოს.

კითხვა: კარად ვაგოთ ჩემი შეკითხვა?

პასუხი: შეკითხვა კარგად ვაგივთ, მხოლოდ პასუხი მეც არ შეეძის.

კითხვა: როდის ჩაითვლება კაცი შტატში მყოფ მოსამსახურედ?

პასუხი: როცა ვაგებს რომანი დაუტყდება მოსამსახურის ნათესავ ქალითან.

კითხვა: როდის არ ჩნათვლება კანონის დარღვევად ქურაში დაფურთხება?

პასუხი: როცა ტრამვის უცდი და საშველი არ დაადება მის გამოჩენას.

კითხვა: როდის არის დასაშვები ჩხუბი და დეკა-დეკა ქურაში?

პასუხი: როცა ხედავ, რომ მართალს ამტკუნებენ და მტყუანს იმართლებენ.

კითხვა: რატომ არის აკრძალული ტრამვაში თამაშ ბაქოს მოწყობა?

პასუხი: იმიტომ, რომ ტრამვის ადმინისტრაციას მიზნად აქვს დასახული თამაშბაქოს ტრესტის გაკორტება.

კითხვა: რატომ არის, რომ ტრამვაში ბოლო დროს ხალხი ერთმანეთს ზურგზე აწის?

პასუხი: ფიზკულტურის საბჭოს მიზნით ხალხს შეასწავილეს ტინთაფრეშიბა.

კითხვა: როდის არ ჩაითვლება ქურდობა ბოროტ მოქმედებად?

პასუხი: როცა დაწესებულებიდან მოზარად შენს განცხადებას, რომელსაც უპირებენ სანაგვე ყუთში გადაგდებას.

კითხვა: რას ნიშნავს თანამდებობის ბოროტად გამოყენება?

პასუხი: თანამდებობის ბოროტად გამოყენება, როცა საკუთს შენ აყუებ, ხოლო ფულს სხვა სკვამს.

კითხვა: რას ნიშნავს უბასრისმებელობა?

პასუხი: კინორევისობობას.

კითხვა: ვის უნდა უწოდოთ უსამკო კაცი?

პასუხი: ვინც ანაგეტების შეესების მეტს არაღერს ატყებს.

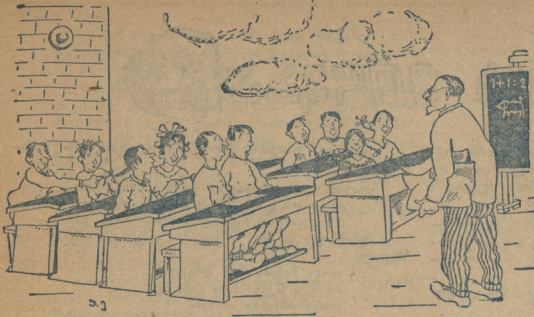
კითხვა: როდის შეიძლება კაცი ქულოდან გადადგეს?

პასუხი: როცა სამსახურში შტატების შემცირება დაიწყება.

კითხვა: ვის უნდა ეწოდოს მარტე ქეოს კაცი?

პასუხი: ვისაც სჯეგოა, რომ უპროტექციით სამსახურს იშოვის.

სეფიერ—ბენ—შეის.

მასწავლებელი—ეს რა ამბავია? ვინ მოხწია
თამბაქო, რომ ასეთი ბოლი დვას?
მონა—არ ცივით, მასწავლებელო, ეგებ ბუზრიდან
გამოდის!
მასწავლებელი—გაჩუნდით! შეშა ხადა გვაქვს,
რომ ბუზარში ცეცხლი გვენთოს? მე სუნზე ვატყობ—
„ხოფტბეი“—ს კვამლია!
მონა—არა, ბატონო, „ფედერაცია“ მოვხწე, იფე-
დერაცია“.

გუგუნაშატი (სენიას მარა)

ერმოდ უნდა გახსენოთ
ფარნასეთ წოდებულიო;
რადან გაფლანგა რაც იყო
მის ხელში კულტის ფულიო.
იცნობდეთ—ეს ერმოდ
ძველ გაამგებოს წვირია;
ანგარიშის დროს დაატყდა
თევზე ცოდვენი ბევრია.

კირილეც ნუ გმოვგრეხება,
თორემ დაწყდება გაულიო;
მასზე ამბობენ:—გაქაფა
ხილეთებათა ფულიო.

არაქეთხემააზე.

ფოთი

ლომჯა ზამთრისა სიცივემ
წვევიკრა ყინვით კრია, —
მაგრამ მაინც ვგუსოს, რომ გობრათთ:
ვით თუ როგორი ბიკია.
ჯერ გღვებკომიდან დაეწყეთო,
რომ უყვართ ნის ლაქოკი,
ასე ამბობდენ:—ზამთრისთვის
შემით საუხე გვაქვს ქალაქი.
მაგრამ, როდესაც მთითვია,
ყვივაც შემატა მას წულიო,—
მაშინ ხალხთანა შემსითვის
„გღვებკომჯ“ იწყო ტრილიო,
არ იყო შიშის ნამოკიო,
არც წყველ „ფლისკომს“ ჰქონიაო.
(ასეთ დროს შემსის კრიზისი
ბა ვის გაუგონია?!).

მუშკოვს ფანჯრის მაგიერ
უწყვია ჭრელი ჩითია,
არც „კალოში“ ბქეთ საბიბლო,
ზამთარს გაუძღოთ რითია?..

მათარხი

უარადები

1

გვ, ძნელი საქმე ვიქისრე
საჯოჯობეთო კრებია;
ზოგისა ამტრობელი,
ზოგის მომავრელი შევებისა,
ვიცა ვერ ახსნას შარალა
მარტივი ლექსთა წყობისა—
რალა ვეკადროთ მის მტრ-
სანელი შეურცეხებისა.

პირველის საგნის სამეხნით
შორით არ გვიდა მსეულელობა;
არც დიდი ცოდნა გვიქლის
და მისი ენა შკრელობა.
ხელ მოსაკიდის სხელი
გვინდა პირველი ხელობა,
(თუმცა მის ბოლო ანბანს
არ ძალგვიძს მოუჭრელობა—
სულ ბოლოს მაინც გვეკრია,
ასეა მისი მსეულელობა).
უკეთ რომ ავხსნათ, ილეთ
ჩაქუთი, ანდა ნამგალი...
გვინი მიმიხედით, რადგანაც
ესლა არც არის სამკალი.

მეორე გაზღავთ ნაყოფო
ერგულ-წოდებულ ყანისა;
ნედლოც იქმება, შემწვარი
რგვალი მარცვლოვან ტანისა.
ერთი ნაყოფი იკმარეთ,
არც დროა ახლა ჰამისა,
არც იმის სახელს სჭირია
მოვლდა სადმე დანისა.
მესამეს პოვით ილეთა,
(ამს არ უნდა ცილობა),
თუ გისწავლიათ ანბანი
გაქეთ ცოტა გამოცდილება.

მეშიდღ ასო აიღეთ,
სხვას არ შეხებით ხელია
და მიაკერო როგორეთა,
არც თუ ეს ასე ძნელია
(პირველ მოკეთილ ასო ხომ
ბოლოზე მისამკელი).

ვათავდა ტანჯვა, წამება,
რაკ ახლა გამოირეთ;
ვერ წახავთ მანუ უკეთესს
დღნია შემოირათ.
თუ კი გსურს იმიზარულო,
სიცილი ვაღვს პირზედა,
ანდა გსურს—აღარ თქვიომღ
(გზოვრების გასაქირზედა,—
ოთხი აბაზი მონახე
ნაპოენის შესაძენათა,
სადა იგი მუდამ ეძებს
მრავალ სიცილის დენათა.
კარდანახელია

9

რა ჰქვია ადგილს სადც ხდება
ყიღა-გაყიღა ფულისა?
ზოგისა გამზარბლი,
ზოგის მომკვლელო გულისა.

ხუთი ასოგან შესტვება,
ორი ჩვენ გვექნდეს, ძამია
(ფეშქაშთა ჰქონდეს ვისაც სურს
უკანასკელი საძია).

მეორე საგნის სანელი
სამი ასოთი ითქმება,
სწორით შეხედებით მას მთაში,
(ბარშიაც ბევრი იქნება).

შემის დახეტია უმისით
ზოგჯერ ძნელია ძალზედ,
ცულის უნდა დაჭკრა ყუთში,
და არ მოგებდეს ტარზედა.

სამივე ასო იმისი
შენათლეს მივაჯეროთა,
ქილვე გვეჭრებდა სხვა რამე,
ებლა სხვას მივემღეროთა.

მისახდენია ადვილთა,
სახლის სახურით მხარობენ,
ფურს მოღვაც ფერია.

შელი ასოგან შესტვება,
მაგრამ ჩვენ ხუთი გვეკრია,
სამი წინ, ორი ბოლოში,
მით მივიშორეთ კრია.

ესეც მივაბათ უწინდელთ...
დასრულდა ასე ჩქარადა.
გადაიკითხეთ ერთად და
გამოვე ჩვენი შარადა.

განგვჯრით ყველა იმისგან,
მათილა, რომ ცუდი სენია,
და ვინც არ მოჩრქვ, ტარტაროსშ
მეივართვით, როგორც მღვინია.—
შ. ვარიხელია

ბნობათა შინაგანა

ლარისს. თქვენ შეცდომით ჩაგოვლიათ ყუთში ზე-
წის ათმანვიანი. ჩვენ არ შეცდომით თქვენსათი —
განგებ ვაგდებთ თქვენს წყროს ვლირში. (უკეთესს
საქვს მანც ვერ მოახმარელი შავ ფულს).

წ. ქუთაისელს. თქვენი „ლია ბარათი“ დასურულ
კონცერტით რომ გავგზავნათ მშობლებსათვის, უმაჯო-
ბესი იქნებოდა თქვენთვის, რადგან მაშინ არ გამოაშკა-
რავდებოდა თქვენი „სწავლა-განათლება“.

როინამღი მატარებელი ვიგზავრებ და შემდეგ ქუ-
თაისში ფეხით წავილა უფულობის გამო.

თქვენს ჯიბის პატრიონებში ჩვენ ექვი არ შეგვიღის,
მაგრამ თქვენ რიონიდან ქუთაისში ალბად იმიტომ
აძირებთ ფეხით ვაგზავრებას, რომ ვერქარებათ და
განს და აღურ მიხვილეთ სახლში, რასაც ვერ შესძლებთ
ქუთაისის მატარებლის სისწრაფით.

პატარა უთოვლის: თქვენი წყროლი თავისი გეთით
ზაგრანინი კოტრანანდით გდავზავებით სადაც ჯერ
არს.

ზუმ-ბაც: — მართლაც სჯობდა ამ რვა კაბეციან მა-
ჩვის მაგიერ ერთი გირიანქა პური გყვიდათ.

ბარო ტოს (საწირე): — თქვენი წყროლის სიყალბე
ჭირად სჩანს, რომ აშობთ:

მთვარემა კაცმა რომ მუსიკა გავიგონე, უფრო მო-
ვლდ მივინჯის ხოშხე და მშეუსიკეს „წითელი თმინანი“
ვაჩუქე ქაღალდის ფულად.

მაშასადამე: თქვენ არაფერიც არ გჩიუქებიათ, რად-
გან „წითელი თმინანი“ (შევის დროინდელი) არაფერი
არა იქნის. თუ იტყვით ჩერვიციკი იყო, ეს იქნება სი-
ტყუე, რადგან წითელი (ფრთხი) ჩერვიციკი არ გამოსო-
ლია. (ალბათ თქვენ ჯერ ჩერვიციკი არ გინახეთ და
დასაჩუქრებელი თი მანეთი სად გქონდათ!?)

ლოტრანს (კოჯორი): — თქვენი წყროლი რომ შე-
განბილიათ გასაშვებათ, გამოეც ასეთი:

ტარტაროზ, არის საჭირო

ჩანგალი ახლა შენია.

მიონახული კოჯორში

ბავშვების ახალშენია.

აქ აღმზრდელდება ბავშვების

არონ: ნინო და ქეთო.

როცა მათ უსმენ, — სჯობია,

ყურით თითებით დაკეთი

სად უწმარწო სიტყვაა,

აქ იგონებენ ისენი....

ტარტაროზ, ამით უთხარი:

— ახალშენს ჩამოტყენით! —

თორემ ამდენი ბავშვები

გაზრდილნი მაგათ ხელშია,

აცდებდა ვაჟს ნათელსა,

გაიფიქრებდა ბნელშია...

ჯარჯობათი ეს იყოს; დანარჩენი შებღუშე.
ციხის-ძირელს (ბაღდადი): — შარადა არ გამოაშკა-
და.

სულარას: — თქვენი შარადა ასე იწყება:
უსაქმობით დაღალდული

დავდიოდი შარადო;

უცხათ თავში გავიფიქრე:

შეოქვა რამე შარადო.

გლეჭტრონმა თავში დამკრა

და მიამგლო მაგიდაზე;

საწერ-კალამს ხელი აქაქა

და დავწყვე ფიქრი მანც..

კიდევ-და უსაქმით სვირნობა სჯობია ასეთ შა-
რადს.

შადოს (და ყველას, ვინც სწერს შარადს): —
იფორმის და ხატობის შარადა ერთი დარგია.

მისი დაწერა ბევრთათვის აუტანელი ბარგია.
შეგზავრე (ფოთი): — ხე-ტყის ქარხნის გაბეჭვე ასე
სწერთ:

ლილი ხანია, რაც ტრეტმა
მეუმბს შეგვიპირა ბინაო;

ისინი თბილმა თთახმა
ტყავიდაც დააძინაო.

ეს არის ბრალი ტრეტისა
გამგეთ რომ არის ბუკია.

(აქ როგორც რითხას, ისე მას
უხდება ცხელი სუკია).

იქ ტრეტმა მეტე ხარვეზით
სულ შეასუტა კახაო.

შუშაბანდებმა... ჩუჭუტომა...:
ვინ-და კითხულობს სხვახაო...:

ტყვილა უსაყვედურებთ ქარხნის გაბეჭვს. პირიქით,
თუ თქვენგან მალელობს ღირსია, რაღვან:

მოდა, ვიკითხოთ რამდენით
შარალობს ტრეტმა ჩვენია.

არც შეშა არის, არც ხე ჰყვეთ,
მეშეხსაც დაგვიხვენია.

კარგი იქნებოდა, რომ მასაც მისცემდნ დასვენებში
საშუალებას.

ქციანს: — თქვენი „შედეგრი“ ასე იწყება:
ია-უა, არ მაქვს გუა

თავში მომხვდა ცულის ყუა,
მოვბარე პულის ყუა

და შოვ ვნახე ჭია-ღუა...:
არ ვთხოვე ამას ყურით,

გვაშე, როგორც ხაჭაპური...
ალბათ პური, მოგაპარავთ ზაქტაოს ფურნიდან მა-
ლაკანების ქუჩაზე.

ციფანს: — კარგია თქვენი ექსპონირტი:
გამოგონეთ ხალხში ყველამ,

უნდა ვითხრათ ერთი „ერთი“.
ამ ზამთარში არ მაქვს შეშა,

არც ლუმელი და არც ფეხი.
როცა ფული ჩამოვადე,

ვინახული მე ტყე-ტრეტმა,
მაგრამ შეშის მაგიერათ,

ამომაკა უყავ ესხბო...
ეს, ალბათ, იმიტომ, რომ ტრეტმა იცილი შენ არ
გქონდა ფერი. შეგძლიათ მაგ ქისტლიან ჯერ ფეხი გაა-
კეთით და შემდეგ მიმართოთ ტრეტს. შეშასათვის (შეშა
რად გინდა, როცა ლუმელი და ფეხი არ გქონებია?).

ქალაქნას: — ჩვენ თქვენს სასარგებლოთ გერავრებ
ვიტყვით. თქვენი ცოლი ბართალია, როგორც ეს თქვენს
წიროლიდან სჩანს:

„ზაფხულობით ჩემს ცოლს ვერავინ მოახწრებდა
ლოტინში შეგვარებას-დაწოლას. ესლა კი პირიქით
ხდება.

— დაწვეთ, გენაცავებ, და მოისვენე! აღერ-
სით მუშუბნება ცოლი.

თქვენ ეგონით მას ეს პატივისცემით და სიყვ-
რულით მოსდისი არ შეგვამოს ჭირმა.

უშეშობის გამო (და უშეშობა უფულობის გა-
მო)..

ბინას არ ვათხოვთ. მასხადანე; ლოგინიც ცი-
ვია. ცოლს უნდა მე ადრე დაწვეყოლოდინი გვათხო-
და მან შეგდეგ მოიხვენიო.

— რატომ ყოველთვის მე გავათხო ლოგინი?
ჩნლა შენ დაწვევი ჩემზე ადრე და შენ ვაათბი —
ნიმფართო წუხულის ცოლს.—უმანსიპაცია არა გწამს?

— დიას, მწამს და ამიტომაც შენ უნდა დაწვე
ჩემზე უფრო ადრე. ხომ გასოსეს—ვახუბულობით მე
შენი თქმაც არ მინდოდა, შენზე ადრე გწვებო-
და... ზამთარში რთვი შენზეცა—

— მოდი და ნუ წაერბულები ასეთ ცოლს და
იცხოვრე ასეთ აღმანიანას!

შეუვარებულს:—შეგდევით თქვენს მდგომარეობაში
და უცვლელად ვათავსებთ თქვენს წერილს და ლექსს:

ტარტაროზო, შენ ერთი მაინც იყავი ამ ქვეყნა-
თისეთი, რომელმაც შემობრალის მე და მალამო მო-
მასვედლოს დაკოდელ გულზე.

ქალი მიუვარდა... თითქოს მასაც უყვარდი (რა
ვიცი—პაემანზე კი დადიოდა ჩემთან). მაგრამ მი-
დალტვა და ვათხოვდა.

როცა შეგვხვდი, ასე მოიხრა: —რა გადარდებხ?
მე მაინც შენი ვიქნებო! შენთვის ეს უკეთესია...

მაგრამ მომამტყვიდა. პაემანს მინიშნავს, ამ
ყინვში დამტყვებს ვაითნებ დანიშნულ ალაგას, მაგრამ
არ მოდის.

ოჰსი ვინ მიხვდება ჩემს ტანჯვას... ლექსი და-
წერე; მა, გიგზავნი. გვევდრები—აუცილებლათ მო-
მიათავსო. ვიცი წაიციონავს და ეგებ შენიბრალის იმ
გაულქვამი.

ლექსი აი ეს არის:

მამაძებამეზს

ვხვდავ ჩქოლებს
სწორს და ტოლებს
გაბრტვლებულს,
დალონებულს...
ქვეშ ხაჯდომსა—
დახაურდომსა,—
ხადაც ზშირას,
ქალის პირათ
მამათუბლი,
მნახულობლი...
და ვუცქერი
გულნაძგერი
განაკერი
ანატირი
გამაყინდა
ფეხი, ცხვირი,
მაინც ვდაგვარ
როგორც ვირი.

წარსულმა და
აწყმოს მადამ
ფიქრებს მიმცეს...
გავსცქერ სივრცეს...
ჩემო მადამ,
ხალ ხარ? ხალ ხარ?
არა სჩანხარ...
შენ არ მოხვალ
არც დღეს, არც ხვალ...
შენ დაწვევილდი
დაქმარიშვილდი...
ვხვდე, მარა
ეს არ კმარა,
შენ ჩემს ნახვას
არქმევს ზრახვას.
ვერ გავუძლიებ
ამდენ „მარხვას“.

ქარიშხალი
დაუმცხრალი
ხეებს აგებს,
მომამბავებს...
მცოცა, მცოცა,
გული მტკიავ;
ახ მყენს ეს მზე
სჩივიებს ჩემზე...
ღამით მთვარე
მოთელავს
დაიღის, ბარქინავს
და მე მყინავს...
შენ კი გძინავს,
ქნარი ხვრინავს...
სიცვიგან
წამძრა ფეხი...
შენ გაცვია
ტანზე „მეხი“
(დავკარე
თავზე შეხი,
რომ შენადგი
წურგზე ექხი).
ქარიშხალი
დაუმცხრალი
ხეებს აგებს
მამამბავებს...

ჩენი კეთილი რჩევა—სახლში წახვიდეთ და ცეცხლს
მიუჯდეთ

„სიყვარულით დახრაკულს?—ვაჰს! ეს რა ამბებია
ამდენი გამოჯანუბრება? საკვირველია: სიცივე არის და
ტყუა მაინც უღელს ზოგიერთებს. ან ეგებ ყინვების ბა-
ლია? კარგი, თქვენაც მოგიამინებ:

შენ რა იცილი, თუ ყრუ ქუჩაში
უღირს მონასაც ასე უყვარდი!
უკან მიადევდი ფეხდაფეხ გზაში,
რომ ღამით ეტლით ჩამომიარდი.

კიდევ კარგი, რომ მილიციელებისაგან დაცულსაღიბამ
გადარჩენილხარ და ესლა რაღა გატირებს! ზომ იციან—
ქალისათვის უკან გამოდნებ—ეს ხულონობაა.

ვაჰს! ეს რა ამბავი მოხდარა:

დამარცხდა ყერბი— ცრმელი დაღვარე,
ათროლოლებულმა მოდი ჩემთანა
და შემიდრე:—ო, შემიყვარე,
ან-და ამ გულში ჩაიწვი დანა...
როგორც ცოდელი შიშით, ცხცაშით
შენ ჩამივარდი ფეხების ქვეშ;
ნაპოლონის მარისგანე თვალით
დავიმონავე და გავაშეშე...
(სად არის დამხრჩვავი კატის).

დღეს შენ ხარ ჩემი მონა, პრინცესა
და დახაჯულით რით ვაგიმტო?!
ესლა შენ სტირი, გაქვს გულის კვნესა.—
არ დაიფიქო პრინცესა „ვებო“.

კარგი, კარგი... ფრთხილათ ემარევილო, ტყავს
გაუქმავე, თორემ:

როცა კაცს თვალმა მოჰკარვდა
ჩემთან ყოფნას
და ცხოვრებას
ამჯობინა ვაურა
მიდიოდა სიცივლითა
ხი, ხი, ხა-ხა, ხა-ხა!
მან იცოდა აურა.
წავიდა და მომამტოვა
მე დადავდ ხაზა.

(კიდევ კარგი, რომ ესლა ბუხუბი არ არის).

უკვე დაიწყო სელისმოფერა

1928 წლისათვის

გაზ. „**მუშა**“-ზე და მის უფასო
დამატება პროვალ-კვირულ იუორისტულ

ჟურნ. „**ტარტაროზ**“-ზე“.

ყველა უგუნეო იმპროვიზირებული უნდა იწერდეს, კითხუ-
ლობდეს და ავრცელებდეს თავისი ინტერესების დამცველ
და გამომხატველ გაზ. „მუშა“-ს და ჟურნ. „ტარტაროზ“-ს.

გაზ. „მუშა“-ს მთავარ კანტორას, რომელიც მოთავსებულია ჯორჯიაფილის
ქუჩაზე № 6, აქვს თავისი განყოფილება საქართველოს ყველა ქალაქში და
დაგეგმი, სადაც მიიღება ხელისმოწერა და პროვალკვირული განცხადება გაზეთში
გამოსაქვეყნებლად.

გაზეთ „მუშა“-ს და ჟურნ. „ტარტაროზ“-ს მუშაობითა და გლახობითა ათეუ-
ლი უმარადობული ამდენი ხნის გამოცდილებით და დაქვირებით პროვალ კუთ-
ხიდან, ავფდის რედაქციას მასხალებს აღვილობრივ ცხოვრების შირ-მარაგამ.

გაზეთი „მუშა“ და ყურნალი „ტარტაროზი“
თვითურათ ღირს ოთხი აზარი (კერძოთათვის
ერთი მანეთი).

„ტარტაროზ“-ზე ცალკე ხელისმთხვევა არ მიიღება.

იჩქარეთ გამოწერილობის.

გახსოვდეთ უმადოები: ნუ გადადებთ უმადობისათვის, რის გავა-
თიანებს ესლა უიქლება ე. ი. ხსლავე უმადობით გაზეთის გამოწერას.